

Dispara/Agafa tresor...

Carmen Machi aixeca la funció.

Teatre Lliure: Montjuïc. Fins al 3 de març

D'entrada, cal deixar una cosa clara: *Dispara/Agafa tresor/Resisteix* és, literàriament, una obra extraordinària. Mark Ravenhill va escriure disset peces sobre la guerra a partir de grans obres de la literatura (*Crim i càstig*, *Paradis perdut*, *Les troianes*...) que són globalment un gran text. Parlen de la terribilitat de l'existència humana, del despotisme occidental, de la nostra supèrbia. I totes es comuniquen a través de paraules clau –democràcia, llibertat, esmorzar, mare...– que donen coherència al conjunt.

El director aconseguix que no ens perdem enmig del joc de pistes de Ravenhill

En la translació que ha fet Josep Maria Mestres de set d'aquestes peces al Lliure no ens perdem, cacem totes les pistes –mèrit important– i aconseguim mantenir-nos dependents de l'escena durant les tres hores de muntatge. Però no sé, hi ha alguna cosa que falla. I no es tracta de la interpretació dels actors, ni de la posada en escena, sinó que es tracta més aviat d'una qüestió de punt de vista.

Estem davant d'una farsa? D'una tragèdia? D'una comèdia? Aquesta última opció la descartem, tenint en compte el tema de fons –la guerra total entre orient i occident–. Però, i les altres dues? Potser és una mica de tot, però de vegades passa que no sabem ben bé com ens està dient el que ens està dient. Ho sabem a *Les troianes*, la primera peça, amb les cinc actrius (Carmen Machi, Silvia Bel, Àurea Márquez, Mar Casas i Mònica López) damunt l'escena, cinc *pijes* mortes de por que venen democràcia a canvi de *smartphones*. Ho sabem a *La madre*, amb una Machi pletòrica que aixeca la funció quan ja pensàvem que no tornàriem després de l'entreacte. I ho sabem a *Guerra i pau*, al final, on un nen de set anys, Adrià Roca, ofereix el punt de brillantor que només ens havia ofert la Machi.

Mestres lliga amb habilitat totes les escenes. Anem trobant punts de l'una en l'altra, personatges d'aquí, paraules d'allà. I arriba a transmetre el potencial de l'obra quan assumeix al 100% el caràcter pinterià de les peces, aquella ironia destrallera de les últimes obres del premi Nobel anglès. De *Celebració* o d'*Ashes to ashes*. Les actrius entren i surten, i els actors són mers comparses. Tots estan bé, correctes, però no es juguen la vida. I potser aquesta obra demana un esforç suplementari per arribar a les cinc estrelles que es mereix. El que diu és esfereïdor. És una obra que s'ha d'escoltar. –A.G.

Sí, primer ministre

Teatre Condal. Sense data de comiat

Primer de tot: reivindicar una nova generació de grans secundaris, encara que aquesta categoria sigui cada vegada més difusa. Però si el paper del secretari personal del primer ministre es pogués incloure en aquesta llista, Dafnis Balduz broda el pedant Bernard Wooley. Grata sorpresa d'una funció que dirigeix amb ferma elegància Abel Folk. Amb la suficient tensió a les regnes perquè es noti el seu control sobre la correcta interpretació de l'habitualment lliure Joan Pera, ara imbuït de l'instint de supervivència del “prime minister” Jim Hacker. Estratègia que no sempre coincideix amb la de Humphrey Appleby, alt funcionari del seu gabinet, interpretat per Carles Canut amb tanta solvència com inevitable bonhomia, una virtut que no encaixa del tot amb el perfil del seu personatge, un gran mestre de l'ocultació,

tergiversació, del circumloqui, del discurs brillant i buit.

D'aquí a unes setmanes potser l'anarquia i el *morcilleo* manin a l'escenari, però mentrestant la versió catalana de l'adaptació teatral de la famosa sèrie de la BBC *Sí, (primer) Ministre* es pren a si mateixa molt seriosament. Acurada escenografia de Paco Azorín i un indissimulat didactisme sobre la cara oculta del poder. Tant es preocupa per no semblar una astracanada del Paral·lel que de vegades s'oblida que també és una divertida sátira política. Qüestió de ritme –l'enginy s'estira durant dues hores en una única anècdota– i d'indefinició entre el vodevil, la farsa i el teatre de tesi. –Juan Carlos Olivares

Midsummer

Teatre Tantarantana. Fins al 17 de febrer

Ai la crisi dels 40! Ai l'amor. Ai tot el que no has fet i que segurament ja no podràs fer! Bob i Helena. Un home i una dona solitaris que és troben en un pub d'Edimburg. Ella, advocada matrimonialista, no creu en l'amor. No té temps per pensar-hi. Ell, un pobre diable que malviu fent feines més o menys il·legals. Es coneixen i tenen una relació d'una nit. S'ha acabat. Això es tot el que poden desitjar. Però es tornaran a trobar. Coses del destí.

Midsummer és una comèdia romàntica, que no *romanticona*, d'aquelles que a Hollywood els agradaria filmar amb l'impertorbable Richard Gere i una actriu amb encant.

Midsummer és una comèdia amb cançons de l'escocès David Greig (*L'arquitecte*) que va triomfar al Festival Fringe d'Edimburg i que ens arriba en una esplèndida direcció de Roberto Romei i amb dos bons intèrprets amb una gran capacitat per crear empatia amb el públic, Carles Alberola i Elena Fortuny. *Midsummer* és una comèdia que sense tenir un final feliç deixa un regust optimista i això en aquest temps és molt d'agrair. Una funció en la qual passen moltes coses i en molts indrets. I ens explica la història de dos personatges molt humans. La virtut de l'espectacle és la forma d'explicar-la. Són ells els narradors i els protagonistes. Ens expliquen qui són, què passa, què els passa. I canten. I tot ho fan molt bé. Bob i Helena mereixen la seva atenció. Vagin a conèixe'ls. –Santi Fondevila